

SLOVENEČ.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemam veljá: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemam veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in veljá tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primeroma zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 151.

V Ljubljani, v torek 7. julija 1885.

Letnik XIII.

Veliko-nemška demonstracija.

Včeraj je bil „Slovenec“ zasežen zaradi uvodnega članka: „Pruska zastava pod našim cesarjem“. Ker naše poročilo o zadnjem činu nemčurske svojati ne sme med svet, naj gré pa ono „Slov. Naroda“, da saj tudi naši bralci vedó, kaj se je zgodilo, ko bi še kterikrat pozneje od tega kaj čitali. Glasí se to poročilo, kakor tú sledi:

„Sobotni dogodek pred kazinskim vrtom bode vsem nemško-židovskim listom kakor nalašč, da bodo po stari navadi grdili in psovali Slovence in kričali o zatiranji Nemcev. Ker vemo, da se bode na vse možne načine ta dogodek pretiraval in zavijal, potrebno je, da povemo, kako je bilo. Nemški turnarji priredili so veselico na kazinskem vrtu, kateri je bil v ta namen okrašen, kakor še nikoli. Bilo je, kakor v Brnu: „alles schwarz-roth-gold“. Sredi vrta vihrala je velikanska črno-rudeče-zlata zastava, okolu nje pa vse polno drugih nemških trobojnic. Vsakdo, kdor je šel mimo kazinskega vrta, uvidel je takoj, da namerava veliko-nemška demonstracija. To sodbo čuli smo iz ust pristašev nemške stranke. Ker je pri tej veselici svirala vojaška godba, nabralo se je v „Zvezdi“ jako veliko občinstva, mnogo menda tudi takih, ki menda niso pomislili, da bi nas Nemci in nemškutarji radi izzvali in tako priredili izgređ, ki bi bil, kakor navadno, njim v korist. Kajti, ko je po neki točki navstalo v kazinskem vrtu glasno ploskanje in „hoch“-kričanje, začulo se je hkratu po „Zvezdi“ žvižganje in brlizganje in posamični „živio“-klicí. Nikakor ne moremo odobrarati žvižganja in brlizganja in veliko ljubše bi nam bilo, da je izostalo, še manj pa moremo odobravati postopanje nemčurske gospóde, ki je takrat pokazala, kaka je nemška kultura. Ko se je namreč žvižganje ponavljalo, priletí predsednik kazine, Anton vitez Gariboldi, s palico v roki z vrta, vdari prvega, ki ga dobí, po glavi in udriha po drugih. Velika sreča je bila, da ta surovost ni imela nasledkov, ki so menda namepravali in da se je nekterim hladnokrvnim osobam

posrečilo narediti mir. Policija bila je takoj pri roki, prijela je gospoda, ktereга je vitez Gariboldi vdaril, a lepi in hrabri Tonček šel je v kazino nazaj, akoravno bi mi v svoji priprosti pameti mislili, da bi bil, ako je bilo aretovanje neizogibno, moral vit. Gariboldi prvi priti na vrsto, ker je prvi in jedini začel s palico udrihati. Policija prijela je še par mladih ljudi, ktere so pa kmalu izpustili, občinstvo začelo je polagoma razhajati se, zatorej se nam je prav neumestno zdelo, da se je pozvalo še 6 žandarjev. Mestna policija bila je več nego dosti in žandarji naj bi se klicali le, ko bi mestno redarstvo ne shajalo. Veselica „turnarjev“ trajala je še nekoliko časa, a ne dolgo. Nemci so menda sami uvideli, da pri tej priliki ne bode slave, vrt začel se je prazniti in o polnoči bilo je baje že vse prazno.

Čestitati si moramo, da je stvar še tako dobro izšla, čestitati pa moramo tudi kazinskemu društvu, da ima takega predsednika, ki zná tako dobro mahati s palico po glavah, in ne zakriva svoje viteške narave. Omika je vendar lepa stvar, in v kazini je mora biti jako veliko, kajti ako je že predsednik tak, česa se nam je še od drugih nadjati?

Pri tej priliki pa bi vprašali nemško gospódo: Je-li bila na mestu sobotna veliko-nemška demonstracija, ko je vendar vsakdo vedel, da biva ta dan v Ljubljani član Najvišje rodbine? Ali bi ne kazalo postopati malo manj provokatorično? In slednjič, ker smo videli, da sta c. kr. profesorja Binder in Nedved tudi med „turnarji“, kaj bi rekli, ko bi kateri naših mladih in čilih profesorjev in učiteljev v opravi „Sokolov“ hodil po mestu.“

Politični pregled.

V Ljubljani, 7. julija.

Notranje dežele.

Nismo se motili, ko smo nedavno pisali, da bode letos že pri *adresni debati* v državnem

zboru srdit boj nastal za domovino — kaj še, za prazno slamo. Pričeli ga bodo levičarji in so ga že napovedali. Obljubili so pa ob enem tudi vse težje in najtežje topništvo s seboj pripeljati, če bi se dala trdnjava, ki jo oklepa železni obroč, morda vendar-le kje prebiti in luknja vanjo napraviti. Tako se bodo neki ravnsili, da bodo „cunje na vse kraje letele“, kakor se neki nemško-liberalne novine že sedaj izražajo. Časnikarjem toraj zanimivega gradiva nikakor ne bo manjkalo. Bolj zanimiva, kakor adresna debata, bode verifikacija ali potrditev nekterih okrajev po naših planinskih nemških krajih. Ondi je letos na občno začudenje več c. kr. uradnikov in c. kr. profesorjev ter družih c. kr. državnih mož vladi grofa Taaffeja jako odločno hrbet obrnilo in so strastno agitirali in tudi sami glasovali za Taaffejeve vlade sovražnike, za tiste možé, ktere je presvitli cesar leta 1882 sam imenoval fakično opozicijo. Tukaj se mora pokazati, kaj prav za prav vlada grofa Taaffeja sama o sebi misli in kako da hoče postopati z njenimi sovražniki. Ako ji je kaj na dobrem imenu ležeče, morala bode pokoriti nepokorne ji uradnike, ako ne, potem pa tudi ni gotovo, če bode Taaffejeva vlada še dolgo na krmlu, ker, če je kraljestvo razdvojeno, kako bode obstalo? Kako pa da more minister Taaffe to preslišati in pregledati, nam je popolno nerazumljivo.

Že lansko leto izumila se je potreba vstanovitve *jugoslovanskega kluba* v državnem zboru, s pomočjo ktereга si Slovenci več priboriti mislijo, kakor pa so do sedaj dosegli s pomočjo združene avtonomistične stranke. Mi smo se taki ideji vstavljali lansko leto, in se tudi letos ne moremo še z njo zlagati. Ko bi nas bilo le toliko, kakor Poljakov ali Čehov, ali pa vsaj toliko, kolikor konservativnih Nemcev, no potem bi že bilo nekaj! Potem bi imeli že tako krepko manjšino sami za-se, da bi morali povsod z nami računati. Pri tako pičem številu pa, kolikor nas je sedaj, je pa taka nada popolnoma brezmiselna. Le poskusimo se odepiti in naj se nam pridružijo tudi vsi ostali jugoslovani in še tistih pet Rumuncev, videli bomo, da se živ krst ne bo za naše težnje zmenil. Do sedaj smo z desnico pod Hohenwartovim vodstvom združeni res vrlo malo dosegli, toda nekaj je bilo vendar-le. Kdo pa nam je porok, da si bomo pozneje kaj več pridobili, če se nam ne bo pomoči vseh avtonomistov nadjati? Taka odkrušitev bila bi slaba za nas, kakor tudi bi ona škodovala našim zaveznikom — desničarjem. Naj bi se ta po našem izgledu še v druge dele cepiti jela, kaj mislite, kaj bi dosegli?

LISTEK.

Slika iz črnega dela sveta.

Henrik Stanley, je bil rojen 1840 pri Denbigh v Wales, l. 1871 poslal ga je „New-York-Herald“ v Afriko, da poišče Livingstoneja, 3. novembra 1871 najdel ga je v Udžidži in preiskoval ž njim severni rob jezera Tanganjika in dežele na njega vzhodnem bregu. Leta 1874 poslala sta ga „New-York-Herald“ in Londonski „Daily Telegraph“ v drugič v osrednjo Afriko, to pot je dokazal, da je Sualaba tista reka, iz ktere dobiva Kongo svoje vode, po ti reki se je vozil notri do nje izliva. L. 1872 je pisal: „Kako sem jaz najdel Livingstoneja“ in leta 1878: „Preko temnega dela sveta“. Nedvomno je on najodličnejši preiskovalec Afrike.

Prvo potovanje Stanley-evo je bilo zgolj dobičkarija. Ko je bil namreč v Parizu, pride k njemu Mr. Bennet, vlastnik „New-York-Heralda“ in mu naroči, naj bode pri otvorjenji Sueškega prekopa, potem naj se pelje po Nilu, naj poižvé o osodi Bakerjevi, naj obišče sv. kraje v Jeruzalemu in preko Carigrada in Krima naj potuje na Kavkaz, naj pre-

brodi Kaspiško jezero in preko Perzije in Indije naj gre v Afriko, kjer naj poišče Livingstoneja.

Stanley je izvršil to nezaslišano zadačo, in to je neslo toliko, da je založnik imel iz teh poročil 50.000 dolarjev dobička. Razume se tedaj, da sta leta 1874 „New-York-Herald“ in „Daily Telegraph“ dala potniku dovolj pripomočkov, da je šel na svojo roko deželá iskat. Stanleya sta spremljevala dva Angleža, brata Pacok in zamorski deček Kalulu, ki je bil izgojen v Londonu in ga je spremljal že pri prvem potovanju.

Hrabri preiskovalec je vredil svojo karavano v Sansibaru in nastopil je potovanje novembra l. 1874 s 300 možmi iz pobrežnega mestica Bagamoyo. 25. februarja 1875 je stal že na južnem bregu velikega jezera Ukerewe (Viktoria Nianza) prav na tem kraju, kjer ga je l. 1858 najdel Speke; od marca do maja je vsega obvozil. Na tem potovanju obiskal je kralja Mtesa, ki je gospodoval nad kraljestvom Ugando dveh milijonov prebivalcev in ki je bil pridobljen za katoliško vero l. 1879. Manj izobraženi divjaki otoka Bambireh pa so potegnili ladijo na kopno in žugaje so strašno zakričali na boj. Le komaj se je rešil Stanley in se maščeval ter napa-

del v rednem boji prebivalce tega otoka, pri tem je njih ostalo 42 mrtvih in 100 ranjenih.

Na potu k jezeru Mwutan, kamor je prišel 11. januarja 1876, je videl na meji dežele Unjoro goro Gambaragara, ki je visoka 4—5 tisoč metrov, ob njej prebivajo ljudje evropske polti. On pripoveduje, da je nekaj njih videl. Hvalil je njih lepoto. Lasje so skodrani in malo rumenkasti. Poteze na obrazi so pravilne, ustnice drobne. Ako ne bi imeli las zamorecem podobnih, rekel bi, da so Evropejci ali Azijatje bolj svitle barve, n. pr. Širci ali Armenci.

Obrnili so se potem na jug; pri tej priliki so spoznali pritok jezera Ukerewe, Kagero ali Kitan-gule, ki se razvija iz jezera Aleksandrovega. To jezero je pravi izvor Nila, in je med 2. in 3. stopinjo južne širjave in pod 31. stopinjo vzhodne dolžine od Grenwicha.

Ker popotnik zaradi bojnega obnašanja divjakov ni mogel doseči jezera Mwutan, prebrodil je s svojim razkladnim čolnicem „Lady Alice“ jezero Tanganjika od dne 27. maja do 11. junija 1876. Isto tako se je vozil nekaj časa na njegovem odtoku na reki Lukuga, ktero je najdel Kameron. 1. avgusta je bil zopet v Udžidži. Prehodil je 800 zemljepisnih

Jako malo, bolje rečeno, nič! Levičarji bi njeno neednost takoj na svojo korist porabili in proč bi bilo z vse dosedanjo glorio, tu pa tam vendar koristno. Čim več ima kaka stranka samostalnih klubov, tem manjša je njena notranja vrednost! Ostanimo, kjer smo bili, pod skušenim vodstvom Hohenwartovim. Po vsi pravici se smemo nadjati, da če bomo le odločno zahtevali sedaj to, sedaj ono, bomo laglje dobili s pomočjo desnice, kakor pa brez nje na svojo roko, ako bi se od nje odcepili.

Pulj, naša prva in največa vojna luka, imela bode zopet svoje krasne dneve. C. kr. nadvojvodi Viljem in Albrecht dospela sta tjakaj včeraj 6. t. m. ob 11. uri dopoludne in so se velike pomorske vaje pričele danes 7. t. m. Iz trdnjav okoli luke vse križem nastavljenih pozdravljali so ju gromeči topovi, luka sama oblekla je pa pisano obleklo obstoječo iz tisoč in tisoč zastav, ki so se po parnikih nastavile. Vkrčala sta se: nadvojvoda Viljem na „Greifu“, kjer je ob enem sedaj viceadmiral Sterneck, nadvojvoda Albrecht pa na jahti „Phantasia“. Danes dopoludne pregledovale so se utrdbine, popoldne pričele so se pa pomorske vaje vojne eskadre. Jutri 8. t. m. dopoludne bode divizijski manever, popoldne pa streljanje na pomorsko tarčo. 9. t. m. naskakovali bodo pomorske trdnjave okoli Pulja; po noči se bode eskadra v Fazani zasedrila in tedaj jo bodo pa torpedne ladvice napadle. V petek metalni bodo torpede in se bodo vaje s temi poskusi za sedaj končale.

Sedaj, ko imamo čas političnega spanja, jeli so se v levičarskih krogih zopet pečati z vprašanjem **odkrha Galicije.** Taista naj bi bila potem Avstriji nasproti v takošnem položaju in bi nekako takošne pravice imela, kakor je Hrvaška Ogerski nasproti in kakor jih ima kraljevina sv. Zvonimira proti kraljestvu sv. Štefana. Nemci mislijo ta položaj Poljakom s pomočjo Slovanom vsiliti. Po eni strani, tako pravijo, bodo skrbeli, da se bode s sedanjimi razmerami Poljakom, kolikor le mogoče malo dovolilo njihovih zahtev. V Galiciji je namreč še mnogo mnogo nevravnanih rek, ki veliko škodo delajo ob času povodnji. Nemci bodo pazili, da se tiste še dolgo časa ne bodo vpravale, za kar Čehi in konservativni drugi Nemci tako nimajo nič posebnega veselja. Vsled tega bo nezadovoljnost med Poljaki vedno večja, stranka nezadovoljnejšev rastle bo od tedna do tedna in preden se bode svet še prav za prav zavedel, prišli bodo Poljaki in bodo segli Nemcem v roko za lečnato jed popolne samouprave v smislu, kakor jo ima Hrvaška nasproti Ogerski. Bukovina se bode priklopila Galiciji in z njo vred od Avstrije odtrgala, Šlezija pade pa popolnoma v nemško žrelo. Tako sodijo in računajo Nemci o Galiciji in Poljaki in tako mislijo z njihovo pomočjo zopet večino dobiti v državnem zboru. Za koliko da so se vsteli, bode pokazal čas. Mi mislimo, da je narejen ves račun brez krčmarja. Če bi se pa Poljaki res od Čehov in Slovencev odcepili, potem pa pač ne zaslužijo slovanskega imena. Nadjati se je pa, dokler imajo še take moze, kakor smo jih v minuli dobi govoriti in v obče slovanski nalogi Avstrije soditi slišali, da Poljaki ne bodo poslušali glasú nemških Siren in bodo ostali pri avtonomiji, katero imajo že sedaj — med vsemi avstrijskimi Slovani največo!

Po časnikih pretresa se vprašanje, ali bi ne bilo umestno **Brnskemu županu** policijo odvezeti in jo c. kr. državi izročiti, t. j. občinsko redarstvo poddržaviti. Najnovejši neredi v tem oziru so svet podučili, da je Brnsko mestno redarstvo jako pristransko, kar bi nikakor ne smelo biti. V Brnu živi poleg kakih 50.000 Nemcev poštenih 30.000 Slovanov in za vse te pri Brnski policiji, ktera le c. kr. Winterhollerju, ondašnjemu županu in

velikonemcu, složi, nimajo pravične in prijazne besede. Kaj da bodo v tem smislu vkrenili pri vladi, se še ne vé; grof Schönborn, moravski cesarski namestnik, ki je na glasu pravičnega, peljal se je na Dunaj, pravijo, da bi se z ministrom Taaffejem posvetoval, mar li bi ne bilo dobro mestno policijo spremeniti v državno, ki bi bila strogo na paragrafe in državne postavne vezana. Tako so storili z redarstvom po vseh večih mestih avstrijskih, kakor so Dunaj, Praga, Trst itd. Nekaj se za javno varnost v Brnu mora storiti. Najnovejši kravali ondi, poprej z delavci, sedaj z nemškimi peveci, so dokazali, da je javna varnost v slabih rokah in skrb za tisto zahteva, da pride v boljše. Skrb za to pa mora biti v prvi vrsti grofu Taaffeju in deželnemu c. kr. namestniku, ker nju zadeva vsa odgovornost.

Vnanje države.

Ljudem je težko vstreči; o resničnosti tega prepiral se je 1. julija tudi **laški** novi prvi minister Depretis, ki si je ob enem ministerstvo zunanjih zadev pridržal. Ko je bil zbornici naznanil, da bode v Mancinijevem smislu in liberalnem duhu dalje vladal, oglašil se je Odescalchi rekše: „Položaj je jako nejasen. Pričakovali smo novega naslednika Mancinija, pa smo dobili novega pravosodnega ministra. Kakošen pa je program Depretisov o zunanji politiki. Trditev, da hoče v starem smislu vladati, ni družega nego fraza. Kaj pa prav za prav hoče Depretis? Morda krépeže v zunanji politiki na noge se postaviti? Ali nam hoče mar naše faute iz Afrike domov poklicati?“ Sploh so z Depretisom jako nezadovoljni, da si je poleg prvosedništva obdržal tudi zunanje zadeve. Dvema gospodoma ne more nihče služiti, najmanj pa je kak minister za ta posel sposoben. To vidimo najbolje pri nas, kjer si je grof Taaffe poleg ministerskega predsedništva tudi poslovanje v notranjih zadevah prevzel in ga sedaj zarad prevelikih družih opravil ne more, popolno in na občeno zadovoljnost izvrševati. Organi njegovi so večinoma njegovi nasprotniki, ter delajo po svojem ali celo njemu nasproti; Nemci se ponajšajo s pruskimi zastavami po naši Avstriji, ter zveste podložne dražijo; nemškemu Bismarku in njegovim pionirjem, avstrijskim „Schulvereinovec“ se napijajo zdravice, naš notranji minister grof Taaffe vsega tega ne more sproti zabranjevati, ker je z drugim delom preobložen. Prav tako obsodili so Lahi Depretisa in so mu svetovali, da naj ministerstvo zunanjih zadev drugemu izroči.

Ruskemu finančnemu ministru Bungetu se poje slava od belega pa do črnega morja, ker je silni mōri vrat zavil, ktera je ruski narod že od Petra Velikega neznano stiskala in ga v vsakem oziru gledé gmotnega razvoja ovirala. Bil je to davek od glave ali kakor ga Rusi imenujejo podušni davek, kterege je moral vsak plačevati, kdor je bil kmet in ne sam svoj. Davek sam na sebi ni bil ravno tako velik, kajti navadno so ga plačevali vsak kmet od svoje glave, kolikor je imel ravno posestva v rokah, po 19 kopek do 3 rubljev in 32 kopek. Ker je pa na Ruskem za denar ravno tako trda, kakor pri nas, ostali so kmetje dostikrat ta davek na dolgu. Tirjal jih ni nihče, ker je vsa občina za-nje medsobojno porok bila, ali morali so doma ostati in venkaj niso smeli po postranskem zaslužku, dokler niso davka plačali. Vsled tega je bilo uboštvo vedno večje. Peter Veliki je sicer ta davek naložil, ker se je bal, da bi se brez njega ljudje premalo z zemljiščem pečali. Sedaj so pa sprevideli, da bode bolje za narod, ako se mu tudi ta spona hlapčonstva odzame, kajti če kmet doma ne bo imel zaslužka, šel bo lahko denarja na tuje poiskat, kar mu do sedaj ni bilo mogoče, ker mu niso potnega lista dali, če je bil na davku dolžan. Država bo sicer zgubila blizo 50 milijonov rubljev

vsako leto, toda kaj to; jih bo pa na drugi strani zopet pridobila s povišanjem drugega davka na povišane dohodke.

Izgon 30.000 Rusov iz sosednje Prusije rodil je v Rusiji strašansko agitacijo proti Nencem na ruski zemlji ob nemški meji naseljenim. Časniki strastno pišejo proti tem ljudem in trdijo, da so to sami nemški sleparji, ki hočejo s svojim blagom rusko obrtnijo oškodovati. Stvar je pa taka-le: Rusija je na izdelke iz Nemčije na Rusko dohajajoče naložila veliko uvozne carino, s katero je hotla domači obrtniji kviško pomagati. Nemški obrtniki šli so pa in jeli na ruski zemlji tik nemške meje zidati tovarne na tovavno, po katerih sedaj razno blago izdelajejo in ga potem na dolgo in široko carine prosto, ker ravno na ruski zemlji izdelano, okoli razpošiljajo ter tako rusko obrt z njim spodjedajo. Delavci po teh nemških tovarnah na ruski zemlji so večinoma Nemci, ki niti na Ruskem ne stanujejo ne, toraj ves denar, kar ga na ruski zemlji zaslužijo, na Nemško znosijo, kjer živé in prebivajo. Tovarne so namreč tako blizo nemške zemlje, da delavci vsak dan lahko domú hodijo. Iz tega sklepajo ruski časniki, da če se je iz Prusije 30.000 Rusov izgnalo, češ, da so bili narodnemu blagru na škodo, se morajo tudi iz ruske zemlje ob nemški meji takoj odgnati vsi Nemci, ker so škodljivi ruski obrtniji. Je že tako, da roka roko umiva!

Kakor Courcyjeve depeše iz Hue pripovedujejo, napadli so Anamitje iz svoje citadele **Francoze**, kateri so pa napad takoj odbili in so vrh tega še precej dobro za Anamec pritisnili. Citadela je prišla Francozom v last in je v njej menda 1000 topov. Bežeči Anamec izgubili so svojih 1200 do 1500 mož, Francozje pa le 60. Razlika je na vsak način nekoliko prevelika, toraj neverjetna. Če je pa Anamec res toliko padlo, potem pa pač niso vredni, da nosijo vojaško suknjo, kajti oni so bili napadovaleci in so se toraj lahko z vsem dobro preskrbeli.

Marokanski sultan poslal je svojega zastopnika na Francosko, kterege so ondi z veliko častjo sprejeli. Predsednik Grevy poslal je ponj v petek popoldne svoj državniški voz, kterege je četa oklepnikov spremljala. V Elizejskem dvoru, kjer je bil sprejem, stal je cel batalijon pešcev z godbo. Zatrjevala se je medsobojna dobra volja in prijateljstvo. Ob tej priložnosti prejel je predsednik Grevy od marokanskega sultana Muleja Hasana krasna dragocena darila, med drugimi darili deset dragoceno opravljenih arabskih konj.

Španski kralj si je z jednim samim korakom svoj prestol bolje vtrdil, kakor bi bili to najspretniji diplomatje z vso svojo zvijačo storiti zamogli. Znano je, da so mu ministri branili v Murčijo, kjer je posebno huda kolera in so rekli, da če gré on tjakaj bolnike obiskat, bodo vsi odstopili. Kralj je moral obljubiti, da ne pojde v Murčijo. Zato se je pa potihoma podal v Aranjeuz, kjer kolera ravno tako hudo razsaja. Ta kraljev obisk se je po celem Madridu po bliskovo raznesel in so se ljudje od vseh krajev jeli pred kolodvor skupaj voziti, da kralju vračajočemu se iz Aranjeuza skažejo za ta junaški čin svojo vdanost. Ko se je kralj povrnil, ni hotlo vriskanju in nazdravljanju ne konca ne kraja biti. Osem sto voz spremilo je kralja k palači, kjer ga je čakal državni zbor. Kjer se od tedaj kraljeva družina prikaže, povsod jo silno navdušeno pozdravljajo. Časnikarji, ki so tisti spreved od kolodvora videli, trdijo, da v Madridu ni bilo še kmalo več navdušenosti, kakor sedaj za kraljevo družino.

Sudanci so se nevspešnega in štiri leta trajajočega boja že naveličali in se Mahdiju kar od kraja puntajo, ki jih hoče zopet pod svojim praporom skupaj zbrati, da bi jih iz Omdurmana proti Egiptu

milij. Marsiktere nezgode so zadele na tem kraji karavano.

Kozé so se začele, za kterimi je umrlo 8 mož, 43 jih je pobegnilo iz strahú pred človekožrci iz Manjulma, v kterih deželo je sedaj pot peljala. Še celó Kalulu je zbežal, a dobili so ga zopet nazaj, vendar je pozneje vtonil v slapu reke Kongo. Ker ni šlo z lepo, je šlo z grdo, 32 upornikov so vklelili ter so nastopili pot v Nyangwe na reki Lualaba, v 40 dneh so dospeli do tje.

Stanley je bil toraj na meji čisto neznanega sveta, kteremu sta se umaknila Livingstone in Kameron. On pa, hotel je raje poginiti, nego povrnti se in je zapustil 15. novembra 1876, stoprav dve leti po svojem odhodu iz Bagamajo, Nyangwe; imel je s sabo 18 čolničev, ladjico „Lady Alice“ in živeža za šest mesecev; a še le čez devet mesecev in po drznem potovanju, ki ga skoro nima para, je zagledal 8. avgusta 1877 pri Bomi na izlivu Kongo atlantiški ocean ter se odpočil pri Evropejcih.

Kaj se pravi potovati po reki Kongo, sprevidi se nekaj iz zapisovanj, ktere nam podaja potovalce o površji tega porečja.

Porečje znaša 40.450 zemljepisnih štirjaskih milj, med tem, ko ima Ren samo 3600 □ milj. Koikor je preiskal Stanley reke Kongo od Nyangwe do

izliva znaša 390 milj, dolga je pa 630 milj. Viri reke Kongo so pod 10° j. š. v deželi Ubisa. Iz jezera Moero stopa pod imenom Lualaba, pri Nyangwe se imenuje Ungarava in je že tam 1400 komolcev širok. Tukaj so tudi slapovi, kajti jih je posebno veliko na ti rujavkasti vodi. Dostikrat je bilo prav težko ogniti se jih, ker se niso strinjale koristi divjih mejačev s zemljeznanstvom. Pozneje je bilo mogoče preko 62 slapov iti bolj v deželo, kjer so bili prebivalci bolj krotki. Skoraj le ob poglavitnem toku so bili prebivalci, zamorcem se je čudno zdelo, da se vozijo tujeji po njih reki, ker ni nikoli rod prestopil kraj drugega roda. Dalje ko je prišel, bolj ratoborni so bili črnici, in večkrat je cela vrsta čolničev potovanje vstavljala. Tako je enkrat napadlo 14 večih čolnov „Lady Alice“ in šest malih čolničev, v kterih je bilo 18 kozavnih in za grižo bolnih, ki so tedaj tako bile plavajoče bolnišnice. Vsaki dan smo tačas po dva ali tri mrliče potopili v globoke valove reke Kongo, tako poroča Stanley. Uboge sirote! kakšno je to življenje. Potovati in le potovati, da se najde grob.

Kritičen položaj je bil, ko so ga pri bojih poleg Vinja Ndzara najeti Arabljani popustili. Bal se je, da bi ga tudi zamorci ne popustili, a vodje so stopili k njemu ter rekli: „Beli mož z radodarno roko

je bil v vek naš oče. Vodil nas je varno preko velikih nevarnost in nas bode, ako Bog da, pripeljal do svojih belih bratov k morji.“ 28. decembra 1876 je pregledal svojo malo četo, bilo jih je 146 oseb, mož in žen.

Bojevati jim je bilo jeden pot s 54 čolni in pri ti priliki so najdlji svetišče divjakov, Meskiti ali Pembe imenovano. To svetišče iz slonove kosti ni bilo drugega, nego okrožena streha, katero je nosilo 33 slonovih zobov. V sredi je bila štiri čevlje visoka malikovalska podoba, ki je bila zeló podobna človeku, a izdelana prav surovo. Podoba je imela črne oči, brado in lase in je bila pobarvana s svitlo rudečo barvo. Tam so vplenili potniki 133 komadov slonove kosti, ki je bila 18.000 dolarjev vredna. Pri vsem boji smo zgubili le enega samega moža.

Vrnti se v Nyangwe o tem ni bilo več govorenja, ker so slapovi za hrptom pot zapirali, od druge strani pa se je bilo bati, da bode pri vsakdanjih bojih čezdalje manj ljudi. Skusil je tedaj, nekako ukrasti se med otoci in pod 23. stopinjo vzhodne širine je vendar nahajal rod, njega poglavar ga je povabil, da naj stopi na deželo. Tukaj se je mudil tri dni in njegovi ljudje so se odpočili od bojev, v kterih so bili 26krat. Ker je najdel tu štiri puške, je iz tega sklepal, da zahod ni več daleč.

peljal. Čuda ni, da so se mu začeli vpirati, kajti lakota jela jih je daviti, da je groza, ker lansko leto niso skoraj nič polja obdelali iz strahu pred Angleži. Kar je pa še bolj poglavitna reč — denarja namreč jim tudi že jako občutljivo primanjkuje. Kar so do sedaj še denarja imeli, izdajali so ga v Tunis in Tripolis za strelivo. Pač so ob takih okoliščinah umljive besede Mahdijeve, da so mu vjeti kristjani ljubši, kakor pa njegovi lastni ljudje. Mož se jih bo prej ko ne posluževal zato, da bode za nje mnogo odkupnine, toraj denarja prejel. Kajti, da bili bi se vsi, tudi misijonarji poturčili, menda ne bode pač nikdo verjel. Nedavno ga je obiskal Osman Digma, kterege je Mahdi silno veličastno in ob enem prijazno sprejel, podaril mu je s srebrom okovan meč in svoto denarja. Revščina med Mahdijevo bando je pa že tolika, da je več nego polovica njena naga. Mahdi sam nima družega nego dolgo belo haljo. Obleke menda po celem Sudanu že za drag denar ni dobiti. Za odlikovanje svojih hrabrih pa Mahdi vse tiste žepne ure porablja, kar so jih njegovi vojaki po Chartumu naplenili in so jih morali vse njegovemu zakladniku izročiti. Kakor je kdo zaslužil, tako pa dobi ali zlato, srebrno, ali bronasto uro v dar od Mahdija in jo mora na prsih pripeto nositi, kar je neodlikovanim strogo prepovedano. Tako pripovedujejo sedaj časniki; je li vse res, kdo bode vedel.

Mož, kterege je *sudaneški* generalni vikar, škof Sagaro določil, da bi bil vjete kristijane iz Mahdijevih rok rešil, je bil francoski pustolovec in časnikar Olivier Pain, kterege so Angleži iz sveta spravili s tem, da so na njegovo glavo razpisali 100 funtov šterlingov plačila. Olivier Pain odšel je iz Egipta s pismi na Mahdija dobro oskrbljen in je bilo med njim in francosko naselbino vse že določeno, da ke dar bode Olivier Pain denar za odkup vjetnikov zahteval, ga bodo takoj za njim poslali. 300.000 frankov so imeli že nabranih. Olivier Pain podal se je z beduinsko četo na dolgo pot do El Obejda. Ondi je zvedel, da se je Mahdi z vso svojo vojsko proti Chartumu dvignil. Hajdi za njim in v resnici ga je tudi došel. Olivier Pain si je kmalo znal Mahdijevo zaupanje pridobiti v tej meri, da ga je celo za svojega ministra napravil. To je pa pri Angležih smrtno sovraštvo zbudilo do francoskega časnikarja in razpisali so dve reči: 100 funtov šterlingov nagrade tistemu, kdor bi jim Mahdijevega ministra Olivierja Paina živega ali mrtvega v roke dal, za živega Olivierja Paina pa konopec. Ta nagrada provzročila je pri Beduinceh nekaj sličnega, kar stori pri lačni mački okrogla živahna miška, pri Evropejcih obrodila je pa splošno nevoljo. Ko je angleški zastopnik Baring o tej nevolji zvedel, je takoj na vse kraje brzojavil, da naj se Olivierju Painu dá prosta pot, koder bo hodil; žal, da je bil ta odlok že prekasen! Lačen Beduinec, ki je na denar, kakor vrag na dušo, prestregel je Olivierju Painu nekega dne pot in življenje. Vstrelil ga je, da si je 100 funtov prislužil. To zlodejstvo, ki je zaradi dobrega namena še večjega pomena, kakor bi bilo samo po sebi, imajo kramarski Angleži na vesti. njim se imajo zahvaliti vjeti misijonarji če niso še rešeni iz Mahdijeve sužnosti.

Izvirni dopisi.

Iz Št. Ruperta, 6. julija. (Javna zahvala in prošnja.) Dne 8. junija t. l. zadela je nesreča posestnike na Veseli gori in razun drugih poslopj pogorela je tudi prelepa cerkev sv. Frančiška Ksav., ki je bila pri vzajemni zavarovalnici „Konkordija“

A vendar najhuje ga je še čakalo, ne gledé na to, da je potovanje dalje trajalo, kakor si je naprej preštevilil.

Odjadraje od gostoljubnega rodú so ga čakali zopet novi boji z roparji na vodi. Jezé se nad tatvino svojih ljudi, kar je bilo tolikrat povod preprirom, prepustil je domačinom pet ljudi, ki so bili potem usmrteni.

To je pomagalo. Divjaki so zeló zamerili Stanleyu, da si je zapisoval (po njih mislih čarobnosti) in so zahtevali od njega, da naj jim dá dnevnik, ki mu je bil najdraži zaklad. Dal jim je Shakespeareja, ki ga je tolikrat tolažil in v blagor dežele je bil sežgan.

Nevarne skalnate brzice je premagal v divjem tiru na dve uri dolgost in je dosegel peščen brod, kjer se izliva Nkerke v Kongo. Brzice so mu pogoltnile zamorca Kaluluta in Franka Poočka, ki mu je bil izmed vseh najljubši. Ko je Stanley tako zgubil 1 Evropejca in 15 zamorcev, obrnil se je zopet bolj v deželo, kjer je imel pred sabo še nekaj slapov.

Tega predrznega potovanja ne moremo prehudo soditi. Map ni bilo o teku vode, zaloge živeža so pojemale, vsak dan so pred sabo imeli človekožrce, ki so koprnili po ropu in moriji. Poleg tega je popotnik še mislil za gotovo, da bo kmalo zagledal konec reke in tako se odpočil truda.

zavarovana. „Konkordija“ je škodo v našo popolno zadovoljnost takoj cenila in nam podpisanim tudi že popolnoma izplačala. V dolžnost si štejejo, da se „Konkordiji“ za njeno vestno postopanje in za tako naglo izplačanje, posebno pa tudi njenemu glavnemu zastopniku gosp. Ignaciju Valentinčiču v Ljubljani po javnem potu najtopleje zahvaljujemo in „Konkordijo“ vsacemu, kdor se zavarovati želi iz lastne skušnje po vsi pravici priporočamo.

Ker pa veliki stroški cerkveni z odškodnino ne bodo pokriti, dostavlja podpisani župnik tudi ponižno prošnjo, zlasti do svojih prečastitih sobratov duhovnih pastirjev, še s kako milodarno nabirko sv. Frančišku blagovoljno na pomoč priti, da bi se zopet svoje Vesele Gore radoval, ktera mu je po požaru žalostna postala. Bog plati!

Alojzij Košir,
župnik v Št. Rupertu;

Janez Odlazek Jera Lukek
na Veseli Gori, poškodovani.

Iz Mariborske okolice, 5. julija. (Vreme in marsikaj drugega.) Dasiravno letos nimamo hudih neviht, ampak večidel dež tiho in polagoma prihaja, bila je vendar na Petrovo majhna izjema. Takrat je namreč močen piš naglo prignal gost dež s točo vmes, ki pa ni škode naredila, in med tem je v Pobrežju v Reismanovo kočó vdarilo in ravno pri obedu sedeča Krausova zakonska tako zadelo, da sta oba po eni strani otrpnela.

Okoličani so letos s češnjami imeli lepo kupčijo; ne le, da so jih cele vagone odposlali, bilo jih je tudi na trgu vedno po 20 voz in večidel so vse sprodali. Razun češenj tudi slive letos obilno obetajo, kar bo kmetom, ki itak od nikod ne morejo denarja dobiti, jako prav prišlo.

Kakor nam denarja vedno pomanjkuje, tako ga vsaj na videz morajo mestjani v obilnosti i meti, kajti vsako nedeljo, ke dar v mesto pridemo, vabijo po voglih prilepljeni listi na različne veselice, ki so bojda tudi obilno obiskovane.

Predzadnjo nedeljo se je bil v mestnem vrtu produciral nekdo z zrakoplavom, ki se je res prav lepo vzdignil bil ter mirno v precejšnji višini čez mesto plaval. Ker so pa ljudje rajši od daleč plavajoč balon gledali, dobil je vodja zrakoplava premalo vstopnine ter ni mogel po volji pomagavev izplačati. Vsled tega bi bilo skoro do pretepa prišlo, ko bi ne bili redarji o pravem času reda naredili.

Zadnjo nedeljo pa je bil v mestnem vrtu velik „Volksfest“ z dvema bandama, tombolo, umetalnim ognjem, izpuščanjem poštnih golobov, plesom in različnimi veselimi igrami. Hrušča je bilo veliko slišati, toraj se je veselice moralo veliko ljudi vdeleževati.

Danes pa že spet ondi obhajajo svojo veselico veterani v spomin vstanovitve svoje družbe. Z godbo in strelbo je začetek že naznanjen. Gotovo bode spet mnogo gostov in mnogo dobre volje.

Po našem mnenju je že prav dobre volje biti, ali kar je preveč, še s kruhom ni dobro, in stara prislovica pravi, da dobra volja mošnje kolje. Morebiti je v pregostih dobrih voljah iskati nekoliko

Pot po suhem je vodila naše potnike preko dežel malih vladarjev, ki so bili vsi razvajeni z darili v obleki, v žganih pijačah in biserih. Videl se je evropski vpliv, bližali so se koncu potovanja. Tudi od Stanleya so zahtevali črnici darov, a ni imel ničesa več oddati. Šli so naprej, vendar brez prelivanja krvi in Stanley je slutil, da se bliža svojemu cilju. Poslal je listonoše v Bombo, tam so živeli angleški, portugiški in holandski trgovci. Agentje Liverpoolske kupčijske hiše so poslance sprejeli ter jim naproti poslali vsega v obilnosti. Tako je bil Stanley s tovariši rešen strašne smrti po lakoti. Od samega veselja niso vedeli, kaj bi začeli. Odpočili so si en dan, potem so šli naprej in so srečali poslanstvo evropejskih naseljencev, ki so jim prišli nasproti in jim prinesli tudi kaplico dobrega vina. — Kraji ob Kongu so sedaj odprti Evropejcem, in kakor znano, nameravajo tam napraviti državo Kongo ter postaviti za pokrovitelja ali kralja (?) Belgijskega kralja.

Tudi katoliška cerkev obrača svoje oči na te kraje. Že pred 400 leti so bili Portugizi v ti deželi, mnogo oznanovalec sv. vere je že pomrlo po tih krajih, dandanes pa tekmujejo razni evropejski narodi med sabo po teh sicer rodovitnih — a silo nezdravih krajih.

vzroka, da so v zadnjem času posestva mestjanov, ki so jih bili v prejšnjih časih v okolici pokupili, začeli bolj pogostoma prodajati in da se takrat navadno sliši, da se je posestvo komaj za toliko prodalo ali le za par goldinarjev več, kakor je imela hranilnica nanj vknjiženo.

Sicer pa take razmere morajo brez dvoma imeti več vzrokov, vendar eden med njimi utegne biti pohlep po brezmerem razveseljevanji in preobilne dobre volje.

Domače novice.

(Nadvojvoda Viljem) odpeljal se je včeraj zjutraj v Pulj.

(Veterani) napravijo v nedeljo 12. t. m. svoj izlet v Loko, kjer bodo praznovali desetletnico svojega obstanka.

(Slavnost sv. Cirila in Metoda), ktero je priredila šišenska čitalnica včeraj na Kozlerjevem vrtu ob sodelovanji „Sokola“ in „Slaveca“, obnesla se je kljub slabemu vremenu jako dobro. Prostorni vrt Kozlerjev je bil ves zaseden, uhod, veranda in salon pa so bili okrašeni s samimi slovenskimi zastavami. Vrh verande plapolola je med slovenskimi tudi cesarska črno-rumena. Nad uходом v salon stala sta v zlatem okviru med zelenjem naša prva učenika, Solunska brata sv. Ciril in Metod. Slavnost, oziroma narodna veselica, razdeljena je bila na več toček. Takoj za salonom bila je postavljena tehtnica, kjer je za 5 krajcarjev vsak lahko zvedel, ali je res „tako težak, da ga nobena vaga ne pretegne“, ali „da bi ga človek laglje prenašal, kakor pa poslušal!“ Nekoliko korakov od tega prevažnega in vse skozi dobro zastopanega prostora poskušali so strelci svojo srečo, pri kateri priložnosti je nek radovednež po lastni nepazljivosti v sredo čela dobil — svinčeno zrno. Na veliko srečo imel je tako trdo črepinje, da se je zrno ob ujo kar zbohlo, kakor mehka hruška; in družega žalega se mu ni zgodilo, ker je bil zdravnik takoj pri rokah. Za ojstrostrelci bili so skakalci — povezani v vrečah. To vam je bila igra povsem podobna vojski, ke dar se mala četa zakadi proti sovražniku ob enem sprejema pa njegov pozdrav svinčeni, kjer mož za možem cepa pri divjem naskoku. Blizo deset bilo je 10 do 12 letnih junakov katerih vsak je hotel prvi prislužiti vabljev dar — dvojačo, toda žal, da se je vedno le jednemu posrečilo, ki je bil posebno spreten, drugi so vže med potoma skok za skokom obležali.

Pustimo té in pogledimo na prostor spredaj. Na desni ob verandi imeli so prostor pevci in „Sokol“, med kterimi so se posebno odlikovale zale Šišenske dekleta v belih pečah in črnih krilih. Lepa je vam črno oblečena Lahinja v južnih Tirolih s črnim pajčolanom na glavi, ali stokrat lepše so naše dekleta z belimi pečami. Ostali prostori napolnjeni so bili kljubu cedečemu dežju do poslednjega kotička s samimi Slovenci. Kozlerjev vrt bil je včeraj prava podoba „Vižmarskega taborja“. Petje so oskrbovali „Slaveci“ in pa Šišenska čitalnica jako fino in na občeno zadovoljnost pod vodstvom gg. kapelnikov Sohorja in Stegnarja, godbo pa vojaška, ki je bila pa izvanredno jako skopa s svojimi komadi, posebno ob času „Sokolove“ telovadbe, kjer je vesela godba tako rekoč potrebna in k telovadbi pripadajoč del.

Ad vocem: „Sokolova“ telovadba nam je pač dolžnost vrlim „Sokolom“ telovadecem izreči najkrepkeje priznanje za izborne produkcije. Bili so to gg.: Magolič, Fink, Kališnik, Benčan, Lipovšek, Slovša, oba Verovška. Telovadili so, kakor bi jih imel kdo na nitki. Slava jim!

Zvečer ob 7. uri spustil se je balon „Mongolfier“ v zrak, ki je bil pa iz začetka jako trmoglav in se je le bolj ob zemlji plazil, kakor bi se bil hotel še posloviti, preden je odrinil proti Mozirji ter nesel Savinjskemu „Sokolu“ od Slovencev v Ljubljani zbranih in sv. Cirila in Metoda proslavlajočih srčen pozdrav. Slavnost završil je umetalni ogenj, petje in godba.

(„Sokol“) dvignil se je v nedeljo popoldne še le ob 1/2 4. uri iz čitalnice v Šiško h Kozlerju. Memo Maliča gredé opazoval ga je iz okna Nj. cesarska visokost nadvojvoda Viljem, c. kr. FZM. in topniški nadzornik. Pri Koslerji sprejela ga je sl. Šišenska čitalnica, na čelu ji gg. Drenik in Knez in pa Šišenska dekleta v belih pečah. Po medsobojnem ogovoru in odgovoru podal se je „Sokol“ na od-

merjeno mu mesto, na kar je bil slavnosten sprejem „Slavca“, ki se je bil pod „Sokolovo“ zastavo, kakor brat-bornik bratu-boritelju pridružil v čitalnici.

(Razpisanih je več ustanov) za vsprejem kranjskih sirot v deško ali v dekliško sirotišnico, oziroma sirotinskih štipendij za prejemanje na roko. Prošnje z dokazili pošljejo naj se do 15. avgusta 1885 za Ljubljanske sirote mestnemu magistratu, za sirote iz dežele pa dotičnim c. kr. okrajnim glavarstvom.

(„Ortsgruppe“ nemškega Schulvereina) mislijo na kranjskem razven Tržiča še neke druge ustanoviti. Opozorujemo naše rojake naj bodo oprezni in naj se vsakemu takemu početju korenito po robu postavijo, kajti „Schulverein“ pri nas družega ne dela kakor Prusiji pot pripravljaja. Za ustanovo teh pruskih „ortsgrupp“ se posebno zanimajo nekteri tukajšnji c. k. profesorji srednjih šol.

(C. kr. vojaška oskrbovalnica v Ljubljani) razpisuje oskrbovanje vojakov v Toplicah od 1. junija 1886 do 31. avgusta 1886 in v Ljubljani od 1. sept. 1885 do 31. avgusta 1886 s temi stvarmi: Seno, slama in drva. Ponudbena obravnava bo 13. julija 1885 v omenjeni oskrbovalnici (Verpflegsmagazin). Ta sprejema ponudbe, pa le pismene in zapečatenne do 13. julija 1885, in sicer do 10. ure dopoldne, dá pa tudi vsa razjasnila.

(Vabilo k rednemu občnemu zboru slov. del. pevskega društva „Slavec“), kateri bo v nedeljo 12. julija v steklenem salonu Ljubljanske čitalnice, popoldne ob 2. uri. Spored: 1. Nagovor predsednika. 2. Poročilo tajnikovo. 3. Poročilo blagajnikovo. 4. Poročilo revizorjev. 5. Volitev novega odbora. 6. Predlog odbora o premembi društvenih pravil. 7. Posamezni nasveti in interpelacije. — K mnogobrojni vdeležbi vabi odbor.

(Umrli je) v nedeljo dopoldne po kratki pa huđi bolezni g. Valentin Zeschko, star 78. let.

(Včerajšnji somenj sv. Petra) nam je pokazil silen dež skoraj popolnoma, ker nam je kupce odgnal. Kljub temu se je prignalo mnogo in lepe živine, kateri družega ni manjkalo, kakor kupca. Par lepih plemenskih volov, ki so spomladi veljali 160 gld., dobilo se je danes za 140 gld. Boljši v vsakem oziru, kakor goveji, je bil današnji konjski somenj, kamor so nagnali mnogo in prav lepe živine. Pa tudi kupcev iz Koroškega je bilo precej.

(Za šest krajcarjev) se dandanes ne kupi ravno kdo zna kaj. Zato se pa Jože Bučar iz Sostrega včeraj prodajalcu na tukajšnjem trgu nikakor zadosti načuditi ni mogel, ki je vsako reč po 6 krajcarjev prodajal. Nekemu Ljubljanskemu postopaču je bila pa zopet Bučarjeva zaverovanost tako po volji, da ni mogel priložnosti opustiti, da bi se ne bil polastil Bučarjevega platna, ki, če tudi je bil cele 3 goldinarje vreden, nanj Bučar prav nič pazil ni.

(V Ljubljano je skočil) v nedeljo popoldne postopač Peter Urbančič. Ker je bila voda na dotičnem mestu preplitva, obtičal je v travnati gošči nezaveden, dokler ga niso še živega iz vode potegnili. Petindvajset bi ga morda pozdravilo neteka!

(Pisarja) išče c. kr. okrajna sodnija Kostanjeviška za mesečno plačo 27 gold. Zahteva se znanje obeh deželnih jezikov in pa sodnijsko rokovanje.

(Iz Vipave) se nam piše: Poročali smo Vam že, da je o sv. Jurji preteklo ravno 50 let, kar slušuje preč. g. Josip Nakus, knezo-škofijski duhovni svetnik, na Planini pri Vipavi. O sv. Jurji je preč. gospod jubilat praznoval ta dogodek za-se, a v torek, 7. julija praznuje ga slovesno v družbi več duhovnikov, prijateljev in svojih faranov. Občina imenovala ga je svojim častnim občanom.

(Zrelostna skušnja) na Mariborski gimnaziji, ki se je vršila od 2.—4. julija, se je letos nenavadno vgodno izvršila, ker izmed 19 vdeleževalcev sta dva prestala skušnjo z odliko, drugi pa vsi dobro, razun enega, ki sme čez dva meseca iz enega predmeta skušnjo ponoviti.

(Vabilo k slavnosti) v proslavo slovanskima blagovestnikoma sv. Cirilu in Metodu, katero priredi čitalnica v Gorenjem gradu v dan 12. julija 1885. I. — Spored: I. Ob 3. uri popoldne koncert na kegljišči. — II. Ob 6. uri zvečer zabava v velikih dvoranah v gradu: a) slavnostni govor, b) prosta zabava. — Igrala bode občno znana izvrstna godba iz Šmarij. — Vstopnina k večerni zabavi izvzemši tuja društva 30 kr. — Opomba. Tisti dan bode tudi velikanska cerkvena slavnost v isti namen in sicer: I. ob 1/2 10. uri dopoldne dohod

in sprejem društev in procesij. — II. Ob 10. uri cerkvena slavnost. — K mnogobrojni vdeležbi vabi Odbor.

(Popravek.) V sobotnem članku „Slovenščina in železnice“ je na drugi strani prve kolone v 38. vrsti od zgoraj izostalo nekaj besed, stavek se ima namreč tako-le glasiti: „Po Madjarskem imajo poleg nemških tudi madjarske, po Primorji in laških Tirolih laške vozne ređe, le pri nas jih ni na južni železnici še nikjer opaziti. Vsa čast pa za nje c. k. državni železnici, ki je letos prvič vpeljala“, ki naj se blagovoljno popravi; enako naj se bere v 44. vrsti „se“ namesto „je“.

Telegrami.

Velehrad, 6. jul. Svečanost vršila se je nad vse sijajno. Kardinal Fürstenberg služil je včeraj ob 9. uri obdan od več nego 100 mašnikov pontifikalno sv. mašo. Velikanska cerkev bila napolnjena. — Vkljub temu, da so Madjari po 5—10 gld. globe nažugali vsakemu Slovaku, ki gré na Velehrad, došlo je iz Slovaškega mnogo Slovencev tu sem. Cerkev je krasno ponovljena, za popotnike je vse preskrbljeno. Vreme nekoliko nagaja. Sinoči se je v obližji oblak vtrgal.

Zürich, 6. jul. Pri včeranjem ljudskem glasovanju zavrgla se je vpeljaja smrtno kazni s 27.577 proti 21.377 glasovom.

London, 7. julija. V gorenji zbornici razlagal je Salisbury nadrobno afgansko in egiptovsko vprašanje; povdarjal je, da je vladno postopanje v Afganistanu jako težavno, ker se mora ozirati na obljube Gladstonove. Tako na primer jim dela silno preglavico Zulfikarski prelaz, ki bi moral vsled obljube biti v afganski meji. Razprave med Rusijo in Angleško rešile se bodo po oboji želji prijazno. Vse to se pa jako lepo sliši in bere; vere vanje pa ni ne na angleški ne na ruski strani in se zarad tega prav pridno delajo na meji trdnjave. Gledé Egipta pravi Salisbury, da je rešitev vprašanja jako težavna, upanja pa ni še zgubil, da bi se ne rešila vgodno.

Pariz, 6. julija. V Thiersu udrila se je streha v tržni lopi, dvanajst oseb je poškodovanih, od teh tri hudo. Courey je brzojavil iz Hue, da so jim ponoči nenadno anamitski vojaki citadelo napadli. Napadovalce so prepodili. Courey pravi, da se ničesar ne boji in je na vsakojako obrambo pripravljen.

Pariz, 7. jul. Kamora je potrdila Tienčinsko pogodbo.

Madrid, 5. julija. Za kolero zbolelo je na Španjskem 1639 ljudi, pomrlo pa 825.

Madrid, 7. jul. Včeraj je na Španjskem 1759 oseb za kolero zbolelo, umrlo pa 835. Od teh sta umrla 2 v Madridu, 74 v Aranjuezu, 564 v pokrajini Valencija, 194 pa v Murciji.

Za kapelo ss. Cirila in Metoda v novi cerkvi Jezusovega presv. Srca v Ljubljani

so darovali č. gg.:

Peter Grasselli, mestni župan,	5 gl. — kr.
J. R. Milie, tiskar,	4 „ — „
Martin Malenšek, duh. pomočnik pri sv. Petru, Anton Urbas, kanonik in stolni župnik,	3 „ — „
L. O.	5 „ — „
L. O.	3 „ — „
Martin Korošec na Skaručini	2 „ — „
Matevž Lipovšek, duhoven v pok. v Kamniku, Blaž Muhovec, kaplan v Kamniku,	2 „ 25 „
Ivan Murnik, trgovec v Kamniku,	1 „ — „
Andrej Pavlič, župnik v Radečah,	5 „ — „
Ivan Poljanec, c. k. gimn. profesor v Rudolfovem Matija Valjavec, gimn. profesor v Zagrebu,	2 „ — „
Dr. Lovro Vidrič v Zagrebu	5 „ — „

(Dalje prih.)

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

7. julija.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	82 gl. 60 kr.
Sreberna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	83 „ 45 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	108 „ 85 „
Papirna renta, davka prosta	99 „ 35 „
Akcije avstr.-ogerske banke	861 „ — „
Kreditne akcije	285 „ 90 „
London	124 „ 35 „
Srebro	— „ — „
Francoski napoleond.	9 „ 86 „
Ces. cekini	5 „ 89 „
Nemške marke	61 „ 05 „

Poslano.

Zarad resnice prosimo sprejmite sledeči popravek: V „Slovenca“ št. 149 bil je dopis iz Cérk-

nice, v katerem se sporoča o sprejemu našega mil. knezo-škofa. Med drugim se bere tam, da je prekrasni slavolok pri pošti postavila občina. Ta slavolok pri pošti, kateri je v resnici najlepši bil, postavil je g. Jožef Milavec, trgovec in posestnik v Cérknici, čegar hiša je ona pri pošti, na svoje lastne stroške, da je tako svoje spoštovanje do knezo-škofa pokazal. Toliko zarad resnice.

Cérknica, 5. julija 1885.

Pogačnik,
županov namestnik.

Adolf Obreza,
predstojnik trga Cérknica.

Dražba zapuščinskih reči.

V sredo 8. julija in četrtek 9. julija t. l. vselej začetek ob 8. uri zjutraj, prodajali se bodo po pokojnem župniku gospodu Janezu Schullerju na Trebelnem in na pristavi v Bajhovci na javni prostovoljni dražbi pridelki na polji, tudi v vinogradih, vino, živina, že pospravljena mrva, vozovi in druge premakljive reči — in sicer: v sredo poljski pridelki in živina v četrtek pa kar ostane.

C. kr. okrajno sodišče Mokronoško

1. julija 1885.

(3)

„Homeriana“

imenuje se zdravilna rastlina, ki je gotovo dobra pomoč za vse bolezni v prsih, plučih, vratu in pri naduhi! Zdravniki so jo poskušali in priporočili. Zavitek za dva dni velja 70 kr. in le tisti so pravi, ki imajo vtisnjeno zgornjo varstveno znamko. (3)

Na Kranjskem se dobiva v lekarni G. Piccoli v Ljubljani na Dunajski cesti.

Knjižico pa, v kateri so čudoviti vspehi homerijanskega čaja popisani, po zdravnikih preiskani in potrjeni, pošilja proti pošiljavi 3 petkrajarskih mark za pisma zgoraj omenjeni lekarnar ali pa pripravljavalec tega čaja, Pavel Homero v Trstu, ki je zdravilno moč te rastline prvi zasledil, brezplačno.

V nobeni hiši naj ne primanjkujejo sledeča poskušena zdravila.

Antirrheumon, najboljšo zdravilo proti prehlajenju, kostobolji, hromoti delavnih čutnic, bolečinam v križi in v prsih, prehladnim bolečinam v glavi in v zobeh. Steklenica 40 kr.

Piccolijeva esenca za želodec.

Ta esenca je narejena iz rož, in je zato tako priljubljena, ker je ozdravila že mnogo tisoč ljudi, kar se vidi iz pohvalnih pisem in zdravniških spričal, ki jih izdelovatelj dobiva.

To zdravilo pomaga pri boleznih v želodeci in v trebuhu, ozdravi krč in ščipanje v črevesu, prehodno in trebušno mrzlico, zaprtje, hemorojide, zlatenico, glavobol itd., ter je najboljšo zdravilo za otroke zoper gliste. Steklenica 10 kr., kdor jih več vzame dobi ceneje.

Najboljše in najplivnejše pravo norveško pomuhljevo jetrno olje proti mramorici, rhahtisi, pljučnici, kašlju itd. Steklenica 60 kr.

Pastile santoninske; izkušeno zdravilo zoper gliste, škatljica po 10 kr., 100 koščekov 60 kr., 1000 koščekov 5 gld.

Salicilne pastile proti prehlajenju najboljši pripomoček proti davici (difteritis), pljučenim, prsnim in vratnim bolečinam, zoper kašelj in hripavost, škatljica 20 kr.

Prave od Nj. c. kr. Veličanstva cesarja Jožefa II. privilegirane kričistilne kroglice od lekarne Pserhofer na Dunaji. Šatljica 21 kr., jeden zavoj s 5 škatljicami 1 gld. 50 kr.

P. n. občinstvo se svari proti ponarejanju teh kroglic.

Zeliščeni prsni sirop,

priljubljen od G. Piccoli-ja, lekarja pri Angelju v Ljubljani, na Dunajski cesti. Ta iz zdravilnih zelišč izdelani sirop se rabi v najboljšim vspehom proti vsem prsnim in pljučnim boleznim, zasliženju, kašlju, hripavosti, dušljivemu kašlju itd. Odrašeni naj vzamejo 3 do 4 žlice vsaki dan, otroci pa toliko žlice.

Ne zamenjati z rudečim sokom, kterega pod tem imenom prodajajo. Pravi sok mora temuo rudeč biti. Steklenica 36 kr.

Salicilna ustna voda,

in salicilni zobni prah lekarja G. Piccoli-ja v Ljubljani vzdržuje dober duh v ustih in ohrani zdrave zobe, okrepeča čeljusti in je najbolje sredstvo zoper kostna gnjiloba in vse zobne ustne in vratne bolezni. — Vzame se pol žlice na pol kozarca vode za izplakniti usta po jedi, ali pa nekaj kapljice na mokro zobno krtačico, za čiščenje zob in čeljusti. Steklenica salicilne ustne vode 40 kr., 1 škatljica salicilnega zobnega praha 25 kr.

Tu navedena, kakor vsa druga zdravila so zmiraj svežna za dobiti v lekarni G. Piccoli-ja pri Angelju v Ljubljani, Dunajska cesta. Naročila izvršujejo se s prvo pošto proti povzetju zneska. (19)